

NORA ROBERTS

WINTER WONDER

Vertaling Ingrid Meijer en Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1988 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Local Hero*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1989 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Meijer
Copyright © 1994 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *All I Want for Christmas*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2006 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0663 5
ISBN 978 94 027 6051 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2020

Originele uitgaven verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkens met bestaande personen berust op toeval.

Een droom voor drie

Hoofdstuk 1

Zark haalde moeizaam adem, wetend dat hij misschien spoedig het loodje zou moeten leggen. In het ruimteschip was bijna geen zuurstof meer. Heel zijn leven zou hij zo meteen misschien in een paar seconden aan zijn ogen voorbij zien flitsen. Hij was dankbaar dat hij alleen was en er niemand anders getuige zou zijn van die gelukkige momenten, van zijn vergissingen.

Leilah, altijd was het weer Leilah. Raspend ademhalend, zag hij haar voor zich – haar kristalheldere blauwe ogen en haar gouden haar. Terwijl de waarschuwingssirene in de cockpit loeide, hoorde hij Leilahs lach. Teder, lief. Toen spottend.

‘Zon der zonnen, wat waren we gelukkig!’ Hijgend bracht hij deze woorden uit terwijl hij naar het instrumentenpaneel kroop. ‘Geliefden, partners, vrienden...’ De druk op zijn longen werd erger. De pijn was stekend, alsof er tal van gloeiende messen in hem werden gedreven, waarvan de punten waren gedoopt in het gif van de Kuil van Argenham. Hij mocht geen lucht verspillen aan zinloze woorden. Maar zijn gedachten... zijn gedachten waren zelfs nu op Leilah geconcentreerd.

Dat uitgerekend zij, de enige vrouw die hij ooit had bemind, de oorzaak van zijn ultieme destructie kon zijn. Zijn destructie en die van de wereld. Welke afschuwelijke wending van het lot had dat ellendige evenement veroorzaakt dat haar van een toegewijde wetenschapper tot een gebundelde kracht van haat en kwaad had gemaakt?

Ze was zijn vijand nu, de vrouw die ooit zijn gade was geweest. De vrouw die nog steeds zijn gade was, verbeterde hij zichzelf terwijl hij zich aan het paneel omhoog hees. Als hij het zou overleven

en haar laatste plannen om de beschaving op Perth uit te wissen kon tegenhouden, dan zou hij haar moeten vinden. Hij zou haar moeten vernietigen. Als hij de kracht bezat.

Commander Zark, Verdediger van het Universum, Leider van Perth, held en echtgenoot, drukte met trillende vinger op de rode knop.

WORDT VERVOLGD

‘Verdomme.’ Radley Wallace mompelde de vloek en keek toen snel om zich heen om zich ervan te verzekeren dat zijn moeder hem niet had gehoord. Sinds ongeveer een halfjaar liet hij zich waar hij dat nodig vond een vloek ontvallen – meestal fluisterend – en hij had liever niet dat ze dat zou ontdekken. Dan zou ze die bepaalde uitdrukking weer op haar gezicht krijgen.

Ze was druk bezig met de dozen die de verhuizers hadden afgeleverd. Hij werd geacht zijn boeken uit te pakken, maar hij was van mening geweest dat het tijd was voor een pauze. Pauzes bevielen hem het beste als die werden gevuld met Universal Comics en Commander Zark. Zijn moeder had graag dat hij echte boeken las, maar daar stonden niet zoveel plaatjes in. Radley vond Zark heel wat spannender dan Long John Silver of Huckleberry Finn.

Hij ging op zijn rug liggen en tuurde naar het pas geleverde plafond van zijn kamer. Het nieuwe appartement was best oké. Het uitzicht op het park vond hij het mooiste, en wonen in een gebouw met een lift was wel gaaf. Hij verheugde zich er alleen bepaald niet op om maandag naar de nieuwe school te gaan.

Mam had tegen hem gezegd dat het prima zou lukken, dat hij nieuwe vriendjes zou krijgen en af en toe op bezoek zou kunnen gaan bij zijn oude vrienden. Ze had hem over zijn bol geaaid en naar hem geglimlacht op die manier die hem het idee gaf dat het inder-

daad prima zou lukken. Maar zij zou er niet bij zijn wanneer hij door al die nieuwe lui zou worden gekeurd. Die nieuwe trui zou hij ook niet aantrekken, zelfs al had mam gezegd dat de kleur zo goed bij zijn ogen stond. Hij wilde een van zijn oude sweatshirts aan – dat had tenminste iets vertrouwds. Hij dacht dat mam dat wel zou begrijpen – ze begreep altijd alles.

Toch zag ze er af en toe bedroefd uit. Radley vouwde zijn handen achter zijn hoofd. Hij wou dat ze het niet akelig vond dat zijn vader was weggegaan. Het was nu al zo lang geleden; hij kon zich nauwelijks meer voorstellen hoe zijn vader eruitzag. Op bezoek kwam hij nooit, en hij belde maar een paar keer per jaar op. Dat was best. Radley wilde dat hij tegen mam kon zeggen dat het best was. Hij was alleen een beetje bang dat ze van streek zou raken en zou gaan huilen.

Hij had niet echt een vader nodig; hij had mam toch. Dat had hij een keertje tegen haar gezegd, en toen had ze hem zo stevig tegen zich aan gedrukt dat hij geen adem meer had kunnen krijgen. Diezelfde avond had hij haar in haar kamer horen huilen. Dus zulke dingen zei hij maar niet meer tegen haar.

Grote mensen waren raar, bedacht Radley met alle wijsheid van zijn negen jaren. Maar zijn moeder was een schat. Ze foeterde hem bijna nooit uit, en als dat al eens een keer gebeurde, dan had ze er meteen spijt van. En ze was mooi. Hij glimlachte doezelig terwijl hij bedacht dat mam zeker even mooi was als prinses Leilah. Zelfs al waren haar haren bruin in plaats van goud en haar ogen grijs in plaats van kobaltblauw.

Mam had beloofd dat ze die avond pizza zouden eten om te vieren dat ze in het nieuwe appartement waren getrokken. Hij was bijna even dol op pizza als op Commander Zark.

Zo dommelde hij in met de gedachte dat hij met de hulp van Zark het universum zou kunnen redden.

Toen Hester een tijdje later om de hoek van de deur keek, zag ze haar zoon – haar eigen universum – lekker liggen dutten met een stripboek naast hem. De meeste van zijn boeken zaten nog in de dozen. Normalerweise zou ze hem, nadat hij wakker was geworden, een mild preekje hebben gegeven over verantwoordelijkheid, maar dat zou ze nu zeker niet doen. Hij nam de verhuizing zo goed op. Weer een verandering in zijn leventje.

‘Deze verandering zal goed voor je zijn, lieverd.’ Ze streek neer op de rand van het bed om naar hem te kijken.

Hij leek erg veel op zijn vader – het blonde haar, de bruine ogen, de vierkante kin. Het overkwam haar tegenwoordig zelden dat ze naar haar zoon keek en terugdacht aan de man die haar echtgenoot was geweest, maar vandaag was alles anders – vandaag was een nieuw begin, en daardoor sloeg ze aan het mijmeren over het verleden.

Meer dan zes jaar geleden, dacht ze, enigszins verbaasd over het snelle verstrijken van de tijd. Radley was nog een hummel geweest toen Allan zijn biezen had gepakt omdat hij genoeg had van de rekeningen, genoeg had van hun gezinnetje, en vooral genoeg had van haar. Dat verdriet was voorbij, hoewel het een langdurig en traag proces was geweest. Ze had hem echter nooit kunnen vergeven – zou hem nooit kunnen vergeven – dat hij zijn zoontje zonder meer in de steek had gelaten.

Zo nu en dan maakte ze zich zorgen omdat het Radley zo weinig deed. In zekere zin was ze opgelucht dat haar zoontje niet zo’n sterke band had gehad met de man die uit zijn leven verdwenen. Toch vroeg ze zich dikwijls af – ’s avonds, wanneer alles rustig en stil was – of Radley niet te veel dingen opkropte.

Nu Hester zo naar hem keek, leek dat haar niet mogelijk. Radley was altijd zo open, vrolijk en goedgehumd. Ze had hem geholpen die eigenschappen te ontwikkelen. Nooit had ze zich bitter uitgelaten over zijn vader tegen hem, hoewel dat haar – zeker in het be-

gin – niet gemakkelijk was gevallen. Ze had geprobeerd moeder en vader tegelijk voor hem te zijn, en meestal dacht ze dat haar dat redelijk was gelukt.

Ze had zich verdiept in boeken over baseball. Ze had hem leren fietsen. Ze wist zelfs een hoop af van Commander Zark. Die arme, heroïsche Zark met zijn misleide echtgenote Leilah. Haar pogingen Radleys interesse om te buigen van Zark naar Dickens of Twain waren niet al te best gelukt.

‘Ach, daar is nog tijd genoeg voor,’ fluisterde Hester terwijl ze zich naast Radley uitstreckte. Toen, met haar arm om het middel van haar zoontje geslagen, doezelde ook zij in.

Toen Hester wakker werd, was het al schemerig in het vertrek. Ze voelde zich even danig gedesoriënteerd. Het eerste wat tot haar doordrong, was dat Radley niet meer naast haar lag. Het gevolg was een flits van paniek, waarvan ze wist dat het onzin was. Radley was geen jongen die zonder permissie naar buiten ging. Hij was geen overdreven braaf kind, maar haar regels werden gerespecteerd. Ze stond op en ging op zoek naar hem.

‘Hoi, mam.’ Radley stond in de keuken, een boterham met pin-dakaas in de hand.

‘Ik dacht dat je pizza wilde.’

‘Dat wil ik ook.’ Hij nam een hap en grijnsde. ‘Maar ik had nu trek in iets.’

‘Niet met je mond vol praten, Rad,’ zei ze automatisch, voordat ze een zoen op zijn kruin plantte. ‘Je had me wakker kunnen maken als je zo’n honger had.’

‘Dat hoefde niet. Ik kon alleen de glazen niet vinden.’

Ze wierp een blik om zich heen en zag dat hij twee dozen had uitgepakt op zijn speurtocht naar glazen. Ze nam zich voor allereerst de keuken in te richten. ‘Nou, die vinden we nog wel.’

‘Het sneeuwde toen ik wakker werd.’

‘Heus? Hester streek haar haren naar achteren en blikte uit het raam. ‘Het sneeuwt nog steeds.’

‘Misschien valt er wel een meter sneeuw en is maandag de school dicht,’ merkte Radley hoopvol op terwijl hij zich op een kruk hees.

Ze had inmiddels een paar glazen gevonden, die ze begon af te spoelen. ‘Zit je echt zo in de rats voor je eerste schooldag, Rad?’

‘Een beetje wel.’ Hij haalde zijn schouders op. Maandag was pas over een dag. Er kon nog heel veel gebeuren. Aardbevingen, sneeuwstormen. Een aanval van buitenaardse wezens. Op dat laatste concentreerde hij zich.

Hij, captain Radley Wallace van de Speciale Dienst van de Aarde zou vechten, zou zijn leven wagen en –

‘Ik zou met je mee kunnen gaan als je dat prettiger vindt.’

Hij slikte een hap door. ‘Ach, mam, dan zouden de kinderen me uitlachen. Het zal vast niet zo erg zijn. In ieder geval zit die stomme Angela Wiseberry niet op deze school.’

Ze had het hart niet hem te vertellen dat er wel een stomme Angela Wiseberry op elke school zat. ‘Weet je wat? We gaan alle twee maandag aan onze nieuwe manoeuvres beginnen, en dan komen we hier om vier uur terug om verslag uit te brengen.’

Zijn gezicht klaarde op; niets vond hij zo leuk als een militaire operatie. ‘Tot uw orders!’

‘Mooi. Nu zal ik de pizza bestellen, en terwijl we daar op wachten, kunnen we de rest van de borden in de kast zetten.’

‘Laat de krijgsgevangenen dat doen.’

‘Allemaal ontsnapt.’

‘Dat gaat iemand de kop kosten,’ mompelde Radley, waarna hij zich van zijn kruk liet glijden.

Mitchell Dempsey II zat zonder een vleugje inspiratie aan zijn te-
kentangafel – iets wat hem zelden overkwam. Hij nam een slokje lauwe
koffie. Normaal zou hij eerst het verhaal hebben geschreven en dan
de illustraties hebben gemaakt. Expres had hij nu de boel omge-
keerd, in de hoop dat dat zijn fantasie aan zou wakkeren.

Het werkte niet, en hij werkte ook niet.

Hij sloot zijn ogen en probeerde aan zichzelf te ontstijgen en zich
naar een volgend millennium te verplaatsen. Het lukte niet, dus
deed hij zijn ogen maar weer open en staaarde naar het maagdelijke
vel papier. Zuchtend veegde hij wat lege pindadoppen op de grond.
Met een uitgever als Rich Skinner kon hij zich geen sterallures per-
mitteren – hij zat gewoon vast aan een deadline. Hoofdschuddend
nam hij nog een slokje koffie.

Wat hij nodig had, was een beetje verandering in zijn leven, een
soort afleiding. Zijn bestaan begon verdacht veel op een sleur te lij-
ken. Hij had behoefte aan een nieuwe uitdaging. Abrupt stond hij
op en begon te ijsberen.

Hij had een lang soepel lijf, stevig dankzij de uren die hij met zijn
gewichten doorbracht. Als jongen was hij broodmager geweest,
hoewel hij altijd had gegeten als een paard. Het geplaag had hij
nooit zo'n punt gevonden, totdat hij de meisjes ontdekte. Toen, met
zijn aangeboren rustige vastberadenheid, had hij stappen onderno-
men. Het had hem een paar jaar en veel moeite en zweet gekost om
zijn spieren te ontwikkelen, maar het was hem wonderwel gelukt.

Zijn werkkamer puild uit van de boeken. Hij kwam in de verlei-
ding een exemplaar te pakken en zich daarin te begraven, maar hij
zat vast aan de deadline... De grote bruine lobbes op de grond ging
op zijn buik liggen en keek op naar zijn baas.

Mitch had hem Taz gedoopt naar de Tasmaanse Duivel van de
oude Warner Brothers-tekenfilms, maar Taz liep niet bepaald over
van energie. Nu gaapte hij dan ook sloom. Hij vond Mitch aardig.

Mitch verwachtte nooit dingen van hem waar hij geen zin in had en klaagde nooit over hondenhaar op het meubilair of gesnuffel in de vuilnisbak. Mitch had ook een prettige stem, laag en geduldig. Taz vond het het allerleukste als Mitch naast hem op de grond kwam zitten en zijn dikke bruine vacht aaide, terwijl hij hem een van zijn ideeën vertelde. Dan keek Taz naar hem op en luisterde aandachtig terwijl hij af en toe knorrend een duit in het zakje deed. Mitch' grote, sterke handen konden hem ook heerlijk achter zijn oren krabben. Taz was een intevreden hond – hij gaapte nog eens en dutte verder.

Toen er werd aangeklopt, bleef Taz liggen. Hij produceerde alleen wat geknor en gegrom.

'Nee, ik verwacht niemand,' antwoordde Mitch. Jij wel? Ik zal eens even gaan kijken.' Met zijn blote voeten trapte hij op een paar lege pindadoppen; hij vloekte, maar nam niet de moeite ze op te rapen. Hij stapte over een stapel kranten en omzeilde een plastic zak met kleren voor de wasserij. Ten slotte schopte hij een bot van Taz in een hoek en maakte de deur open.

'Hier is de pizza.'

Een slungelig joch van een jaar of achttien hield een kartonnen doos vast, waaruit een verrukkelijke geur opsteeg. Mitch snoof begerig. 'Ik heb geen pizza besteld.'

'Is dit nummer 406?'

'Ja, maar ik heb er geen besteld.' Hij snoof nog eens. 'Ik wou dat ik het wel had gedaan.'

'Wallace?'

'Dempsey.'

'Verdorie.'

Wallace, dacht Mitch terwijl het joch bleef staan schuifelen. Wallace was in het appartement van Henley getrokken, nummer 604. Peinzend streek hij over zijn kaak. Als Wallace die brunette met die

lange benen was die hij vanmorgen met dozen had zien slepen, kon dat wel eens een onderzoekje waard zijn.

‘Ik ken de Wallaces.’ Hij plukte wat verkreukelde flapjes uit zijn zak. ‘Ik zal dat geval wel even naar hen toe brengen.’

‘Ik weet het niet, ik moet me er niet –’

‘Verder druk over maken,’ voltooide Mitch, en hij deed er nog een flapje bij. Pizza en nieuwe burens zouden nu precies die afleiding kunnen zijn die hij nodig had.

De jongen gaf de doos aan Mitch en stak het geld in zijn zak. ‘Oké, bedankt.’

Met de kartonnen doos in zijn hand zocht Mitch naar zijn sleutels, die hij uiteindelijk onder de tafel vond. Hij stak ze in de zak van zijn jeans, merkte dat daar een gat in zat, en stopte ze in zijn andere broekzak. Hij hoopte maar dat er salami op de pizza zat.

‘Dat moet de pizza zijn.’ Hester hield Radley tegen voordat hij naar de deur kon hollen. ‘Ik maak wel open. Weet je de regels nog?’

‘Niet de deur openmaken tenzij je weet wie het is,’ dreunde Radley met zijn ogen rollend op.

Hester gluurde door het kijkgaatje. Ze zag een boeiend gezicht, hoekig en ongeschoren, geamuseerde blauwe ogen en een verwarde donkere haardos.

‘Mam, maak je de deur nog open?’

‘Sorry.’ Hester realiseerde zich dat ze veel te lang naar dat markante gezicht had staan staren. Ze maakte de deur open en zag dat er bij dat gezicht een lang, atletisch lichaam hoorde. En blote voeten.

‘Was er hier een pizza besteld?’

‘Ja.’ Het sneeuwde buiten. Wat moest dat heerschap op blote voeten?

‘Mooi zo.’ Mitch was al naar binnen gelopen voordat Hester beseftte wat er gebeurde.

‘Geef mij die doos maar,’ zei Hester snel. ‘Breng die pizza naar de keuken, Radley.’ Ze vroeg zich af of ze een wapen nodig zou hebben.

‘Aardig huis.’ Mitch wierp een terloopse blik op de kisten en kartonnen dozen.

‘Ik zal even geld pakken.’

‘Dit is een cadeautje.’ Mitch glimlachte.

Hester vroeg zich af of ze nog iets zou hebben aan die cursus zelfverdediging die ze twee jaar geleden had gedaan. ‘Radley, breng die pizza naar de keuken terwijl ik de meneer van de pizzaservice betaal.’

‘Buurman,’ verbeterde Mitch. ‘Ik zit in 406 – twee verdiepingen lager. De pizza is per ongeluk bij mij afgeleverd.’

‘Juist, ja.’ Hester voelde zich nog steeds knap nerveus. ‘Sorry voor de overlast.’ Ze greep haar portemonnee.

‘Geen punt.’ Mitch zag dat ze inderdaad de moeite waard was. Lang was ze, en slank. Haar dikke haar had een warme bruine gloed; haar gezicht was hartvormig en werd gedomineerd door enorm grijze ogen en een iets te grote mond. ‘Waarom beschouwen we die pizza niet als een cadeautje ter verwelkoming?’

‘Dat is erg vriendelijk, maar ik kan –’

‘Zo’n aanbod van een buurman niet afslaan?’ Omdat ze wat te koeltjes en te gereserveerd was naar zijn smaak, keek Mitch langs haar heen naar de jongen. ‘Hoi, ik ben Mitch.’

‘Ik heet Rad. We zijn hier net komen wonen.’

‘Dat zie ik. Komen jullie uit de stad?’

‘Hm-mm. We hebben een nieuw appartement genomen omdat mam een andere baan heeft gekregen en het oude eigenlijk te klein was. Vanuit mijn raam kan ik het park zien.’

‘Ik ook.’

‘Neem me niet kwalijk, Mr...’

‘Ik heet Mitch,’ herhaalde hij met een nadrukkelijke blik op Hester.

‘Ja. Nou, het is erg aardig dat u dit naar boven hebt gebracht.’ En erg eigenaardig, voegde ze er in stilte aan toe. ‘Maar ik wil niet nog meer beslag leggen op uw tijd.’

‘Je mag best een stukje hebben,’ bood Radley aan. ‘Die pizza is groot genoeg.’

‘Rad, ik ben er zeker van dat Mr. – Mitch wel andere dingen te doen heeft.’

‘Helemaal niet.’ Mitch had goede manieren, maar hij werd een beetje obstinaat door haar gereserveerde houding.

‘Is er bier in huis?’

‘Nee, het spijt me, ik –’

‘We hebben priklimonade,’ zei Radley behulpzaam. Hij vond niets leuker dan bezoek, dus glimlachte hij naar Mitch. ‘Wil je de keuken zien?’

‘Dolgraag.’ Grijnzend naar Hester liep Mitch achter de jongen aan.

Hester bleef even midden in de kamer staan, de handen op de heupen, en wist niet precies of ze zich nu vertwijfeld of razend moest voelen. Na een dag zeulen met dozen had ze absoluut geen zin in bezoek, zeker niet van iemand die ze niet kende. Het enige wat ze kon doen, was hem een stuk van die verdraaide pizza geven en hopen dat hij er dan snel vandoor ging.

‘Kijk, we hebben een vuilverwerker. Hij maakt een te gek geluid.’

‘Dat neem ik grif aan.’ Gehoorzaam leunde Mitch op het aanrecht terwijl Radley een demonstratie gaf.

‘Rad, niet dat ding aanzetten als er niets inzit.’ Hester keek Mitch aan. ‘Het is hier nog een beetje een rommel.’ Ze pakte borden uit de kast.

‘Ik woon hier al vijf jaar en bij mij is het nog steeds rommel.’

‘We nemen een jong poesje.’ Radley legde papieren servetjes klaar.

‘In het andere appartement mochten we geen huisdieren houden, maar hier mag het wel, hè, mam?’

‘Zodra we echt goed geïnstalleerd zijn, Rad. Suikervrije of gewone limonade?’ vroeg Hester aan Mitch.

‘Gewone is prima. Het ziet er naar uit dat jullie al een hoop hebben gedaan in één dag.’ Mitch keek om zich heen in de keurig opgeruimde keuken voordat hij op een kruk ging zitten. Hij zag dat er op de ijskast een grote potloodtekening van een ruimteschip was geplakt. ‘Heb jij die gemaakt, Rad?’

‘Jep.’ Gretig zette Radley zijn tanden in een stuk pizza.

‘Goed, zeg.’

‘Het is het Second Millennium, dat is het ruimteschip van Commander Zark.’

‘Ik weet het.’ Mitch nam ook een stevige hap van zijn pizza.

Radley vond het heel gewoon dat Mitch Zarks naam kende en die van zijn ruimteschip. Hij ging ervan uit dat iedereen daarvan op de hoogte was. ‘Ik heb geprobeerd om de Defiance te tekenen, maar die is moeilijk. Hoe dan ook, ik geloof dat Commander Zark die toch wel zal opblazen in de volgende aflevering.’

‘Denk je?’ Mitch glimlachte luchtig naar Hester toen ze op haar kruk plaatsnam.

‘Ik weet het niet...’ Radley keek een beetje zorgelijk. ‘Het ziet er op het ogenblik beroerd voor hem uit.’

‘Hij redt het wel.’

‘Houd jij je bezig met stripverhalen?’ vroeg Hester aan Mitch, hem onwillekeurig tutoyerend.

‘Continu.’

‘Ik heb de grootste verzameling van al mijn vriendjes. Mam heeft me met Kerstmis de allereerste uitgave met een aflevering van Commander Zark gegeven – die is tien jaar oud. Toen was hij nog gezagvoerder. Wil je het zien?’

Dat joch was een verrukking, dacht Mitch. Lief, intelligent, ongekunsteld. Over de moeder kon hij nog geen oordeel vellen. ‘Ja, reuzegraag.’

Voordat Hester kon zeggen dat hij eerst zijn pizza moest opeten, was Radley al weggehoid. Ze vroeg zich af wat voor soort man zich bezighield met stripverhalen. O, zij bladerde ze zo nu en dan door om te zien wat haar zoon verslond, maar die verhalen echt lezen? Een volwassene?

‘Wat een prima joch.’

‘Ja, dat is hij zeker. En het is aardig van je om naar hem te luisteren als hij over stripverhalen praat.’

‘Stripverhalen zijn mijn leven,’ reageerde Mitch met een stalen gezicht.

Hester staarde hem even aan. Toen schraapte ze haar keel en concentreerde zich op haar pizza. ‘Juist.’

Mitch had plezier in de situatie. ‘Ik neem aan dat jij het niet doet.’

‘Wat niet?’

‘Stripverhalen lezen.’

‘Nee, ik, eh... heb geen tijd voor dat soort lichte lectuur.’

Ze rolde met haar ogen, zich niet bewust van het feit dat Radley die gewoonte van haar had over genomen. ‘Nog een stukje pizza?’

‘Graag. Je zou er toch eens tijd voor moeten uittrekken. Stripverhalen kunnen heel leerzaam zijn. Wat houdt die nieuwe baan in?’

‘O, ik werk op een bank. Ik ben de kredietadviseur van National Trust.’

Mitch floot goedkeurend tussen zijn tanden. ‘Dat is een fraaie baan voor iemand van jouw leeftijd.’

Hester verstijfde enigszins. ‘Ik zit al sinds mijn zestiende in het bankwezen.’

Vlug op haar teentjes getrapt, concludeerde Mitch terwijl hij een hapje doorslikte. 'Dat was als compliment bedoeld. Ik krijg zo het gevoel dat je die niet goed kunt accepteren.' Een fikse dame, besloot hij, om vervolgens te bedenken dat ze dat misschien wel moest zijn. Er prijkte geen ring aan haar vinger. 'Als ik nu eens een lening bij National Trust wil aanvragen, naar wie moet ik dan vragen?'

'Mrs. Wallace.'

Ontegenzeggelijk een fikse dame. 'Is Mrs. je voornaam?'

'Hester,' zei ze, zich afvragend waarom ze zich zo slecht op haar gemak voelde met hem.

'Hester dan.' Mitch stak zijn hand uit. 'Leuk om met je kennis te maken.'

Ze glimlachte voorzichtig. 'Het spijt me als ik een beetje kortaf was, maar het is een lange dag geweest. Een lange week trouwens ook.'

'Ik haat verhuizen.' Hij wachtte totdat ze haar hand in de zijne legde, even koel en slank als de rest van haar. 'Heb je iemand die je helpt?'

'Nee.' Ze trok haar hand terug. 'Het lukt ons best.'

'Dat zie ik.' Hij had weinig vrouwen zoals zij ontmoet, zo intens onafhankelijk, zo argwanend ten opzichte van mannen in het algemeen. Een verstandige man zou met een wijde boog om haar heen lopen. Zonde, want ze was een schoonheid, en de zoon was een juweeltje.

'Ik was vergeten in welke doos ik het had ingepakt.' Radley kwam terug met een rood hoofd van het zoeken. 'Het is een klassieke uitgave – dat heeft de verkoper tegen mam gezegd.'

Die verkoper had haar er ook een aardige duit voor laten betalen, dacht Hester, maar Radley was er werkelijk verguld mee geweest.

'Goed geconserveerd ook.' Mitch sloeg de eerste bladzijde met grote behoedzaamheid om.

‘Ik zorg er altijd voor dat mijn handen schoon zijn voordat ik erin ga lezen.’

‘Prima idee.’ Het was verbazingwekkend dat hij zich na al die tijd nog zo trots en voldaan kon voelen. Daar stond het op de eerste pagina. Verhaal en illustraties: Mitch Dempsey. Commander Zark was zijn troetelkind; in de loop der jaren waren ze dikke maatjes geworden.

‘Het is een gaaf verhaal. Het beschrijft waarom Commander Zark zijn leven wijdt aan het verdedigen van het universum tegen kwaad en corruptie.’

‘Omdat zijn familie is uitgeroeid door de boosaardige Red Arrow met zijn zucht naar macht.’

‘Precies.’ Radleys gezicht lichtte op. ‘Maar hij heeft het Red Arrow betaald gezet.’

‘In aflevering 73.’

Hester leunde met haar kin op haar hand en keek naar die twee enthousiaste mensenkinderen. De man was serieus, zo beseftte ze; hij sloofde zich niet uit voor de jongen. Hij was even geobsedeerd door stripverhalen als haar negen jaar oude zoontje.

Vreemd, hij maakte toch een redelijk normale indruk en hij sloeg geen wartaal uit. Dat ze zich niet met hem op haar gemak had gevoeld naast hem op haar kruk kwam doordat hij zo iets overweldigends viriels had met dat gespierde lijf, dat hoekige gezicht, die grote, welgevormde handen. Ze schrok van die gedachte – dat soort ideeën kon ze beter niet koesteren over een buurman, zeker niet voor een buurman wiens geest in de puberteit was blijven steken.

Mitch sloeg een paar bladzijden om. Zijn illustraties waren er sinds die tien jaar op vooruit gegaan. Toch had hij kans gezien dezelfde puurheid te handhaven als destijds, toen hij met de stripverhalen was begonnen.

‘Is hij je favoriet?’ Mitch wees naar een tekening van Zark.

‘Nou en of. Ik vind Three Faces en de Black Diamond ook blits, maar Commander Zark is mijn favoriet.’

‘De mijne ook.’ Mitch woelde even door het haar van de jongen. Hij had, toen hij de pizza hier afleverde niet kunnen bevroeden dat hij de inspiratie zou vinden die hem de hele middag in de steek had gelaten.

‘Je mag het wel eens lezen. Ik zou het je wel willen lenen, maar...’

‘Ik snap het.’ Mitch deed het boek behoedzaam dicht. ‘Je kunt niet zomaar een kostbaar pronkstuk uitlenen.’

‘Ik kan het maar beter meteen opbergen.’

‘Voor je het weet, wisselen jij en Rad nog stripverhalen uit.’ Hester stond op en begon de borden op te stapelen.

‘En dat vind jij verdraaid amusant, hè?’

De klank van zijn stem was er de oorzaak van dat ze een blik over haar schouder wierp. Zijn toon was niet echt scherp geweest, zijn ogen stonden nog vriendelijk, maar iets waarschuwde haar dat ze moest oppassen. ‘Ik wilde je niet beledigen. Ik vind het alleen een beetje ongebruikelijk dat een volwassen man stripverhalen verslindt.’ Ze stopte de borden in de afwasmachine. ‘Ik heb altijd gedacht dat het iets was waar jongens op een bepaalde leeftijd overheen groeide, maar misschien zou je het kunnen beschouwen als een hobby.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op toen ze hem aankeek met dat glimlachje van haar. Kennelijk probeerde ze wat water bij de wijn te doen. Hij besloot het haar niet te gemakkelijk te maken. ‘Stripverhalen zijn alles behalve een hobby voor me, Mrs. Hester Wallace. Ik lees ze niet alleen, ik produceer ze ook.’

‘Gossie, écht?’ Radley, die net de keuken binnen was gekomen, gaapte Mitch aan alsof hij een zojuist gekroonde koning was. ‘Heus waar? Eerlijk? Tjee, ben jij Mitch Dempsey?’

‘In levenden lijve.’ Hij trok aan Radleys oor terwijl Hester hem aanstaarde alsof hij van een andere planeet kwam.

‘O, mam, Mitch Dempsey staat hier! Mam, dat is Commander Zark. Geen van de kinderen zal dat ooit geloven. Kun jij het geloven, mam, Commander Zark hier in onze keuken?’

‘Nee,’ mompelde Hester terwijl ze bleef staan staren, ‘ik kan het niet geloven.’